

Vova

Riikka Lauanne

VOVA

RIIKKA LAUANNE

VOVA

Pikkupingviinin seikkailu

II Painos

© 2017 Riikka Lauanne
Kansikuva: Riikka Lauanne

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-349-6

Suurelle innoittajalleni, Jannelle

Hiutaleet leijailivat pyörteenä taivaalla. Jälleen uusi hohtavanvalkoinen kerros levittäytyi yli tuulenmuovaaman maiseman. Nietokset kohoilivat muhkeina kohti korkeuksia nauttien ylvästä hiljaisuudestaan. Yhtäkkiä kumpareiden takaa kurkisti pieni pingviininpää. Uteliaat silmät seurasivat hiutaleita, jotka kieppuivat harmonisesti toistensa ympärillä. Vovan mielestä se oli kaunista. Hän oli tutkinut joskus noita pienen pieniä hippusia ja yllättynyt niiden ainutlaatuisuudesta. Jokainen hiutale oli kuin oma pieni taideteoksensa, ennen kuin ne sulivat siivelle muodottomiksi pisaroiksi. Toisinaan Vovan katsellessa taivaalle hän mietti, mitä hiutaleet oikeastaan olivat. Mistä ne tulivat ja miksi? Vastauksena taivas ryöpytti vain lisää lunta. Hiljalleen, höttöisenä, se leijaili alas kohti maata.

Vova ravisteli lumet pieniltä harteiltaan. Toisten pingviinien lailla hän oli tottunut Antarktiksien karuihin oloihin, eikä kylmyys kolotellut juurikaan. Silti varsinkin viimeaikoina, kun lumisadekautta oli kestänyt jo ties kuinka kauan, oli kaikki alkanut tuntua kovin harmaalta. Vova ikävöi aurinkoa. Aurinko toi mukanaan aina toiveikkaan tunteen. Lupauksen, että kaikki järjestyisi hyvin päin. Sitä tunnetta hän ei ollut tavoittanut enää pitkään aikaan.

Vova kääntyi ympäri ja vilkaisi laaksoon, joka vietti kohti jäistä merenrantaa. Siinä se oli: hänen yhdyskuntansa lumimajoineen kaikkineen. Katse seurasi pingviinejä, jotka vaappuivat ympäriinsä tavanomaisissa puuhissaan. Jotkut aikuisista kalastelivat, ja isäkin taisi vilahda heidän joukossaan. Isä oli kova kalamies, minkä vuoksi Vovan perheessä syötiin usein kaikenlaisia erikoisuuksia. Oli hyppykaloja, jäärauskuja ja mitä lie ankeriaita, joista äiti kehitti innoissaan erilaisia reseptejä. Vovan suosikki oli etelänlohi, jota isä toikin usein. Katse vaelsi eteenpäin ja kiinnittyi laumaan tummia pingviininselkiä, jotka töröttivät hangella kylki kyljessä. Aikuiset tapasivat seisoskella sillä tavoin ihan mukavuussyistä. Tiivis muodostelma piti joukkion lämpimänä ilman, että tarvitsi liikauttaa evääkään. Siten aikuiset saivat keskittyä lempipuuhaansa, lakkaamattomaan turinaan. Joskus Vova ihmetteli, kuinka joillakin saattoi riittää niin paljon juteltavaa. Sillä puheen määrällä aikuiset tunsivat toistensa asiat jo paremmin kuin omat taskunsa. Yksityiskohdat oli kynnetty moneen kertaan, käännelty kivet ja kannot. Ja silti, kuin ihmeen kaupalla, löytyi aina jostain lisää ammennettavaa. Se oli miltei – taidokasta.

Vova päätti hiiviskellä lähemmäs. Silloin tällöin hänellä oli tapana piiloutua aikuisten lähettyville ja salakuunnella, mistä nämä milloinkin juttelivat. Lumi natisti räpylöiden alla pakottaen hidastamaan vauhtia. Tuskin aikuiset olisivat siinä myräkässä kuulleet, vaikka olisi pomppinut tasajalkaa, mutta oli hyvä pelata varman päälle. Joku saattaisi huomata hänet, ja silloin kaikki utelisivat, mitä hänelle kuului ja miksei hän ollut leikkimässä toisten poikasten kanssa. Juuri sellaisia kysymyksiä Vova vältteli. Miksi kaikille pitää ylipääntään kuulua jotain?

Tuuli riepotteli ääniä miten sattui, ja korviin kantautui vain epämääräistä hälinää. Kohta sekin vaimeni, ja aikuiset näyttivät hyssyttelevän toisiaan. Se saattoi tietää vain yhtä asiaa. Katse haeskeli hetken, ennen kuin Vova äkkäsi Pärsky-sedän tutun hahmon seurueen keskellä. Teki kovasti mieli vilkuttaa, mutta siivet pysyivät visusti alhaalla. Setä köhisteli tuttuun tapaansa ja aloitti siten jonkin lukuisista kertomuksistaan. Vova rakasti noita tarinoita. Hän oli etuoikeutettu tuntemaan ne miltei ulkoa, olihan Pärsky-setä hänen setänsä ja samalla ainoa ystävänsä, mikäli vanhempia ei otettu lukuun. He kaksi tuppasivat viettämään aikaa yhdessä. Toisinaan, kun Pärsky-setä oli jymähtänyt liian pitkäksi aikaa mahaansa, houkutteli Vova ulos haistelemaan raikasta ilmaa. Toisinaan he kököttivät sisällä valaanrasvakynttilän valossa, hörppivät sedän kuulua ruotosoppaa ja keksivät toisilleen kinkkisiä arvuutuksia. Heillä kahdella oli tapana pohtia kaikenmaailman asioita; sellaisiakin, joita ulkopuoliset olisivat pitäneet ihan höyrähtäneinä. Vova nautti niistä keskusteluista. Mutta pärsky-setä oli aikuinen ja köpötteli päivittäin toisten aikuisten pariin. Niinpä suuren osan ajasta Vova tyytyi ajalehtimaan omassa ylhäisessä yksinäisyydessään.

Aikuisten keskuudessa kävi hämmästyneet kohahdus. Vova olisi halunnut tietää, missä kohtaa tarinaa menttiin, mutta navakka tuiverrus puhalsi sedän äänen kauas ulottumattomiin. Hän tunsu ylpeyttä siitä, kuinka Pärsky-sedän puhuessa toiset pingviinit vaikenivat niin kuuliaisesti. Nekin, joiden nokat eivät normaalisti menneet kiinni sitten millään, vaimennettiin silloin vaikka väkisin. Kenenkään muun kohdalla vastaavanlainen huomaavaisuus ei tullut kuuloonkaan. Kaikki tuppasivat vain huutamaan toistensa päälle, mistä syntyi kauhea

kaakatus. Setää ja tämän tarinoita arvostettiin ihan eri tavalla. Ihasteltiin nokka ymmyrkäisenä, kun pingviinivanhus maalaili, millaista vanhoina hyvinä aikoina oli ollut. Toivotuimpia olivat kertomukset huimista tutkimusretkistä, joissa milloin ajauduttiin taisteluun jättiläiskalojen kanssa, milloin eksyttiin ulapalla. Mukana vilahtelivat jo edesmenneet sankarit, joita Pärsky-setä oli ihaillut ollessaan polvenkorkuinen. Toiset tarinat olivat arkisempia, kuten kertomus siitä, kuinka pingviinit alun perin päätyivät rakentamaan majoja. Ne olivat Vovan suosikkeja. Häntä kiinnosti kovasti, kuinka yksi asia johti toiseen ja mitä sitten tapahtui. Parhaissa tarinoissa riitti mietiskeltävää koko loppupäiväksi, ja kun Vova seuraavana päivänä riensi sedän luo jatkokysymyksineen, oli hän huomaavinaan tietyn hymyn vanhuksen kasvoilla. Sen, jossa suu ei paljastanut juuri mitään, mutta silmät kaartuivat hassuiksi viiruiksi. Sen näkeminen teki hänet aina kovin onnelliseksi.

Vova ryömi nietosten takana yhä lähemmäs suuria, mustia selkiä. Siitä ei ollut mitään hyötyä. Vain tuuli ujelteli korvissa jo tutuksi käyneitä säveliään. Hän tiiraili piilostaan, kuinka aikuiset hytkyivät vieretysten jonkin hauskan kommervengin johdosta. Hymy tarttui väkisin. Jos Pärsky-setä olisi halunnut huvitella, olisi tämä hyvin voinut vääntää melko paksuakin pajunköytätä, Vova tuumaili. Mutta ei setä ollut sellainen. Häneen saattoi luottaa. Sepitetyt sadut eivät olleet hänen alansa. Eivät kyllä isänkään, Vova hymähti mielessään ja mietti isän hirviöleikkejä, jotka saivat hänet aina nauramaan kippurassa. Äiti sen sijaan kertoi sadut muidenkin puolesta, hän oli siinä niin etevä. Äidillä oli taito luoda tyhjästä kokonainen maailma, jossa Vova leijaili niin kovin mielellään. Siinä maailmassa kaikki oli mahdollista.

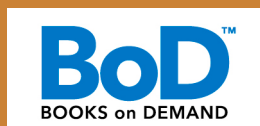

Vova on pieni Antarktiksella asuva pingviininpoikanen. Vovaa kiusataan, eikä elämä ole helppoa. Kun mitta vihdoinkin täyttyy, päättää Vova ottaa räpylät alleen. Samalla pyörähtää liikkeelle hänen elämänsä seikkailu. Mikä on tuo satumainen viidakko keskellä loputtomia lumikenttiä? Uusien ystävien opastaessa Vovaa eteenpäin polullaan saavat asiat uuden ulottuvuuden. Löytääkö Vova takaisin kotiin? Ja ennen kaikkea: onko hän valmis palaamaan?

Vova on sympaattinen kertomus kiusaamisen voittamisesta, rohkeudesta ja siitä kuinka kaikki on mahdollista.

Kirjan toinen, uusittu painos.
ISBN 978-951-568-349-6

www.bod.fi